

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/86/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515010321
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2515010321.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Vladimíra Tencera a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci obžalovaného C. M., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3, písmeno b), písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 15.8.2016, č.k. 8T/1/2015-166, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.1.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného C. M., nar. X.X.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Piešťany rozsudkom zo dňa 15.8.2016, č.k. 8T/1/2015-166 uznal obžalovaného C. M. za vinného zo spáchania prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b), c) zákona č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len Trestný zákon) s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

ako otec svojich detí si v mieste svojho trvalého bydliska v P. a ani na inom mieste na území Slovenskej republiky riadne neplnil vyživovaciu povinnosť a to v období- od 15.02.2010 do 09.08.2013 voči svojmu synovi R. M., narodenému XX.XX.XXXX, bytom U. O. X., P. XXX/X a - od 15.02.2010 doposiaľ s výnimkou obdobia od 10.08.2013 do 30.06.2014 voči svojej dcére F. M., narodenej XX.XX.XXXX, bytom U. O. X., P. XXX/X, napriek tomu, že mu táto povinnosť vyplýva zo Zákona o rodine a ktorej rozsah mu bol určený rozsudkom Okresného súdu v Trnave sp. zn. 7Nc/245/98 zo dňa 21.10.1998, právoplatným dňa 12.11.1998, v sumách 49,79 Eur (1.500,-Sk) na syna R. M. a 33,19 Eur (1.000,-Sk) na dcéru F. M. mesačne k poslednému dňu v mesiaci a rozsudkom Okresného súdu v Piešťanoch sp. zn. 9C/96/2010 zo dňa 01.06.2011, právoplatným dňa 08.07.2011, v sumách 130,- Eur na syna R. M. a 100,- Eur na dcéru F. M. do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky W. M., hoci vedel o existencii vyživovacej povinnosti, túto povinnosť si vôbec neplnil, pričom v tomto období preukázateľne neprejavoval snahu riadne sa zamestnať, teda nevyužil všetky možnosti na to, aby si svoju zákonnú povinnosť v reálne možnej výške splnil a ani sa nezaevidoval na príslušnom úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, čím za uvedené obdobie ku dňu 15.08.2016 dlhuje W. M. na výživnom sumu vo výške 8.765,14 Eur, a svojho konania sa dopustil napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/10/2009 zo dňa 26.01.2009, právoplatným dňa 24.02.2010, bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní päť mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok.

Za to ho odsúdil podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona, § 36 písmeno l) Trestného zákona s použitím § 38 odsek 3 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov. Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona ho na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný v zákonnej lehote, prostredníctvom svojej obhajkyne, podal proti uvedenému rozsudku odvolanie, ktoré smerovalo proti výroku o treste.

Odvolanie odôvodnil tým, že uložený trest považuje za prísny. Výška uloženého trestu nie je nevyhnutná na dosiahnutie jeho účelu. Neuhradenie výživného malo dôležité, až existenčné dôvody. Obžalovaný akonáhle mal akúkoľvek finančnú hotovosť, túto uhradil matke detí, čo potvrdzujú jednotlivé úhrady výživného v čase výkonu trestu odňatia slobody, ako aj v čase, kedy bol obžalovaný dočasne zamestnaný. Je tiež nutné zohľadniť, že v čase neplatenia výživného bol nezamestnaný a žil ako bezdomovec, kedy nemal dostatok financií ani na zabezpečenie existenčných potrieb na seba samého. Na základe tohto považuje výživné stanovené vo výške 130 eur na syna R. a 100 eur na dcéru F. za neprímerane vysokú sumu výživného pre človeka bez príjmu, čo žiada zohľadniť pri určovaní trestu. Konanie obžalovaného nemalo nepriaznivé následky na deti, nakoľko výživné bolo zabezpečené náhradným spôsobom prostredníctvom úradu práce sociálnych vecí a rodiny. Od 13. 10. 2015, keď bol riadne zamestnaný, z jednotlivých výplát riadne platil výživné na dcéru k rukám matky a zároveň uhradza ročné výživné synovi k jeho rukám v čo najvyššej možnej miere. V súčasnej dobe (podania odvolania) má stále bydlisko, má prísľub zamestnania na trvalý pracovný pomer a teda možnosť naďalej viesť bežný život a zároveň si plniť vyživovaciu povinnosť, ako aj splatiť zameškané výživné. Obžalovaný zároveň spáchanie skutku ľutuje a prejavuje účinnú snahu po náprave. Na základe uvedeného žiadal zohľadniť okolnosti prípadu a jeho vlastnej pomery a žiada uložiť trest kratšieho trvania, pod dolnú hranicu trestu ustanoveného zákonom. Žiada, aby odvolací súd zrušil napadnutý výrok o treste a sám rozhodol rozsudkom vo veci a uložil mu trest na najnižšej možnej hranici.

V rámci odvolacieho konania, na verejnom zasadnutí, sa obžalovaný pridržiaval písomne podaného odvolania, uviedol, že mu je ľúto, ale teraz naozaj nemá z čoho platiť výživné. Od štátu dostáva iba 60 eur, ktoré dáva svojej priateľke a tá mu z toho zaplatí 30 eur ako výživné na dcéru a ostatné peniaze obžalovanému dáva na to čo potrebuje. V súčasnej dobe je bezdomovec a je nezamestnaný. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal napadnutý výrok prvostupňového súdu a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolacie námietky obžalovaného smerujú v prevažnej miere proti výške výživného, ktoré mal platiť na svoje deti a ktoré považuje, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, za neprímerane vysoké. Otázka výšky výživného má však priamu súvislosť s otázkou viny. Vzhľadom na obsah odvolania obžalovaného, odvolací súd nepreskúma správnosť rozhodnutia o vine, nakoľko toto nebolo napadnuté odvolaním. Pokiaľ ide o dôkazy, ktoré prvostupňový súd vykonal na rozhodnutie o treste, zo zápisnice o hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 15. 8. 2016 (číslo listu 157 až 163) vyplýva, že obžalovaný nemal žiadne pripomienky k vykonaným listinným dôkazom, medzi ktorými sa

nachádzalo i rozhodnutie, ktorý mu bola stanovená výška vyživovacej povinnosti. Iné dôkazy, ktoré by mali preukazovať skutočnosti, ktoré tvrdí vo svojom odvolaní nenavrhol na hlavnom pojednávaní vykonať. Z obsahu vykonaného dokazovania nie je preukázané, že by obžalovaný nebol schopný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť v plnej výške z objektívnych dôvodov, na ktoré nemal sám vplyv. Jeho vyjadrenia na hlavnom pojednávaní, ako i v odvolacom konaní skôr svedčia o nezodpovednom prístupe obžalovaného jednak vlastnému životu, ale i k plneniu jeho záväzkov, ktoré má voči svojim deťom v podobe vyživovacej povinnosti.

Skutočnosti, ktoré uvádza vo svojom odvolaní nemožno žiadnym spôsobom vyhodnotiť tak, že by mohli byť považované za také okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Pomermi páchatel'a sa rozumejú okolnosti bezprostredne súvisiacej s jeho osobou, ktoré nesúvisia s trestnou činnosťou, ak existujú v čase rozhodovania o treste. Takýmito pomermi môže byť, napríklad skutočnosť, že sa páchatel' stará o viacero osôb, ktoré sú na neho odkázané, ťažká, nevyliciteľná choroba páchatel'a a podobne. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že postoj obžalovaného k plneniu jeho vyživovacej povinnosti voči svojim deťom nemožno v žiadnom prípade hodnotiť ako zodpovedný, skôr naopak.

Výšku trestu odňatia slobody považuje odvolací súd za správnu, ktorá bola uložená v správne zistenej trestnej sadzbe. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správnym a zrozumiteľným spôsobom uviedol, akými úvahami sa pri určení druhu trestu, jeho výšky riadil. Vzhľadom na správnosť a úplnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku v tomto výroku, nepovažuje odvolací súd za potrebné toto odôvodnenie opakovať a preto naň na tomto mieste odkazuje. Výška uloženého trestu odňatia slobody je v minimálnej výmere a dôvody na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnou hranicou trestnej sadzby odvolací súd nenašiel.

Výrok o spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody nebol odvolaním napadnutý.

Vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého výroku, odvolací súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mali za následok nezákonnosť dôkazov, z ktorých vychádzal prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní. Obžalovaný v odvolaní žiadne takéto chyby konania nevytkol.

S poukazom na uvedené zistenia a závery dospel odvolací súd k záveru, že dokazovanie vo vzťahu k napadnutému výroku bolo na súde prvého stupňa vykonané v dostatočnom rozsahu, jeho zistenia sú skutkovo a právne správne a konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku bolo vykonané v súlade so zákonom. Preto súd zhodnotil odvolanie obžalovaného ako nedôvodné a zamietol ho podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.